

Arrest

nr. 67 352 van 27 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 april 1996 het Rijk binnen en diende op 14 januari 2011 een vierde asielaanvraag in. Op 29 maart 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Nowshera. Op 12 april 1996 diende u uw eerste asielaanvraag in België in. U beweerde een Afghaan te zijn. In oktober 1996 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. In november 2000 diende u een tweede asielaanvraag in. U beweerde een Afghaan te zijn. In oktober 2001 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. In mei 2007 diende u een derde asielaanvraag in. U beweerde een Afghaan te

zijn. In oktober 2007 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U nam hierna deel aan de hongerstakingen. In januari 2011 diende u een vierde asielaanvraag in. U verklaarde een Pakistaan te zijn. U beweerde Pakistan in 1981 verlaten te hebben. Uw vader zou politiek actief geweest zijn en hierdoor stuurde hij u naar Saoedi-Arabië. Hier zou u gewoond en gewerkt hebben tot 1996. U zou nooit teruggekeerd zijn naar Pakistan. In 1996 zou u naar Europa gekomen zijn met een Oostenrijks visum. Na uw mislukte asielaanvraag in België zou u in 2000 en 2005 geprobeerd hebben om in Spanje aan een statuut te geraken. Door slecht advies zou u zich in het verleden voorgedaan hebben als een Afghaan. U verklaarde een veralgemeende vrees te kennen in Pakistan. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: twee paspoorten, een NICOP-kaart (National Identity Card for Overseas Pakistani) en twee Belgische krantenartikels i.v.m. de hongerstakingen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U heeft in het verleden herhaaldelijk asielaanvragen ingediend op basis van valse verklaringen. U beweerde tijdens uw eerste drie asielaanvragen immers een Afghaanse burger te zijn. Pas 15 jaren na uw eerste asielaanvraag verklaarde u eigenlijk over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken. Uw verklaring dat u steeds slecht advies kreeg, is zeker onvoldoende. U poogde immers herhaaldelijk en bewust om de Belgische asielinstanties te misleiden. Er kan enkel voorbij deze flagrant bedrieglijke verklaringen gekeken worden indien u waarachtige verklaringen aflegde. Maar ook tijdens uw laatste asielaanvraag werd u gewezen op enkel frappante vaststellingen die uw oprechtheid ondermijnen. U beweerde tussen 1996 en nu België maar éénmaal verlaten te hebben, nl. in 2005 toen u naar Spanje ging voor een verblijfsvergunning (gehoorverslag CGVS p. 2). Tevens beweerde u gedurende uw leven slechts over drie Pakistaanse paspoorten beschikt te hebben: één van 1980, een van 2005 uit Spanje en uw recent paspoort van 2010 uit België (gehoorverslag CGVS p. 3). Er werd u op gewezen dat u volgens een stempel in uw paspoort uit 2005, reeds in 2000 een paspoort in Spanje had aangevraagd (gehoorverslag CGVS p. 3). Eerst verklaart u het niet goed meer te weten, daarna geeft u toe dat u inderdaad in 2000 ook in Spanje was om een paspoort te regelen. Hiermee spreekt u uw twee eerdere verklaringen flagrant tegen: u was immers tweemaal in het buitenland en u beschikt over minstens één extra paspoort (gehoorverslag CGVS p. 3, 4). Ook blijkt uit de stempels in dit paspoort dat u het in Brussel liet verlengen en dit in 2008 en 2009. Hoewel u in België dus beschikte over een legaal Pakistaans identiteitsdocument, bleef u volharden in uw asielaanvragen gebaseerd op de valse verklaring Afghaan te zijn. Ook verklaarde u in Spanje op hetzelfde moment uw NICOP-kaart en uw paspoort aangevraagd te hebben (gehoorverslag CGVS p. 4). Uw "Spaanse" paspoort werd echter uitgevaardigd in mei 2005 en uw NICOP werd volgens de gegevens van NADRA pas aangevraagd in juni 2005 en uitgevaardigd in augustus 2005 (gehoorverslag CGVS p. 4). Uw bewering maar een twintigtal dagen in Spanje verbleven te hebben is dan ook niet aannemelijk. Het is voor het CGVS dan ook niet duidelijk waar u de afgelopen jaren bent geweest, of hoelang u buiten België verbleef. Deze vaststellingen breken de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder af.

U verklaarde in 1981 Pakistan verlaten te hebben wegens uw vader zijn activiteiten voor de "PPP" (Pakistan People's Party). U gaf echter aan niet te weten welke politieke activiteiten uw vader verrichtte en tevens gaf u aan zelf niet aan politiek te doen (gehoorverslag CGVS p. 5). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u nu, 30 jaren later hier nog problemen door zou kennen, temeer daar de "PPP" op dit ogenblik de Pakistaanse regering vormt. Voorts verwees u op de vraag naar uw huidige vrees bij terugkeer naar de algemene situatie in Pakistan. Gezien echter uw ongeloofwaardige verklaringen in het verleden en in het heden, kan het CGVS uw ingeroepen vrees niet meer naar waarde inschatten. U maakt dan ook niet aannemelijk als individu een vrees te moeten kennen wegens deze algemene situatie. Er zijn geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève. Daar geloofwaardige verklaringen een minimum vereiste vormen voor het verkrijgen van een statuut kan u ook het subsidiaire beschermingsstatuut niet toegekend worden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitsdocumenten wijzen immers enkel op uw identiteit en nationaliteit. De kranten wijzen op uw deelname aan de hongerstakingen, iets dat hier niet ontkend wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.3. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van artikel 52 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het middel juridische grondslag mist. De schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet kan immers niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

3.2. Verzoeker werd tijdens zijn vier opeenvolgende asielaanvragen telkens gewezen op het belang om de waarheid te vertellen. Verzoeker kan dus niet stellen dat hij zich niet bewust was van het belang van waarheidsgetrouwe verklaringen. Verzoekers bewering dat hij misleid werd en *“mensen zeiden me dat ik Afghaan moest zijn en niet Pakistaan”* (gehoorverslag p. 2) is geheel ongeloofwaardig. Niet enkel is verzoeker verantwoordelijk voor de verklaringen die hij zelf aflegt, bovendien kan uit de gegevens van het administratief dossier slechts blijken dat verzoeker aanhoudend en vrijwillig bedrieglijke verklaringen aflegde en ook in de huidige asielaanvraag zijn frauduleuze houding handhaaft.

Verzoeker vertrok in 1981 uit Pakistan als arbeidsmigrant naar Saoedi-Arabië. Zijn bewering dat zijn vader hem uit veiligheidsoverwegingen had weggestuurd kan bezwaarlijk overtuigen nu niet verzoeker maar zijn vader politiek actief zou zijn geweest -wat overigens evenmin wordt aangetoond met objectieve informatie- en verzoeker niet aantoont dat zijn vader of de overige in Pakistan gebleven familieleden, veiligheidsproblemen ondervonden die verband hielden met de vluchtelingenconventie. Verzoeker toont overigens niet aan dat in zoverre zijn vader in 1981 politiek actief was, hijzelf vijftien jaar in Saoedi-Arabië diende te blijven en nog minder dat hij daarna naar Europa moest vluchten. De bijgevoegde brief van verzoekers broer, waarin gesteld wordt dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren naar Pakistan omdat zijn intussen overleden vader een politiek figuur was die zijn zoons heeft verzocht zich nooit met politiek in te laten, is van louter persoonlijke en subjectieve aard en heeft aldus geen bewijswaarde. Hoe dan ook wordt niet aangegeven waarom verzoeker thans bescherming, laat staan internationale bescherming, zou behoeven.

Verzoeker heeft overigens zelf een vrees voor Pakistan ontkend door zich in 1996 meteen de Afghaanse nationaliteit aan te meten. Immers, aangezien niet wordt ontkend dat verzoeker uit eigen voordeel handelde, kan hieruit slechts worden afgeleid dat hij meende onvoldoende redenen te hebben om als Pakistaans vluchteling erkend te worden. Door dit vijftien jaar lang vol te houden en expliciet te herhalen bij de eerste drie asielaanvragen kan verzoeker bezwaarlijk naïviteit, volgzzaamheid of goedgelovigheid veinzen. Een dergelijk handelen vereist immers naast een doorgedreven kennis van de asielpcedures in Europa en België en van de kansmogelijkheden tot het verkrijgen van internationale bescherming, een standvastige wil tot bedriegen.

3.3. Niettegenstaande verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag zijn werkelijke nationaliteit toegeeft blijft hij liegen over zijn paspoorten en de termijn die hij in Spanje heeft verbleven in de hoop daar een verblijfsvergunning te bemachtigen. Dat verzoeker hiermee vooral wou aangeven dat hij *“daar geen jaren”* heeft verbleven en *“uit vrees”* dat *“hierdoor zijn asielaanvraag niet in aanmerking zou zijn genomen”* en wilde aangeven niet *“te lang in Spanje te zijn geweest”* is bezwaarlijk ernstig en wijst er opnieuw op dat verzoeker bewust bedrieglijke verklaringen aflegt om de asielwetgeving, in Spanje en in België, te omzeilen. Dit klemt te meer nu verzoeker, na eerst nog te verklaren *“ik weet het niet meer”* en dan *“ik lieg niet, ik gaf paspoort, was dit vergeten dat ik in 2000 ook daar was”*, uiteindelijk toegeeft dat hij ook in 2000 een paspoort had aangevraagd in Spanje nadat dit onomstotelijk uit een stempel in zijn paspoort blijkt (gehoorverslag p. 3-4). Ook zijn bewering dat *“Mijn voorouders waren Afghanen en ik was heel leven bij Afghanen, daardoor heb ik het recht om te zeggen dat ik Afghaan ben”* (gehoorverslag p. 2) getuigt van arglist.

3.4. Verzoeker heeft vijftien jaar lang frauduleus gehandeld en geeft hiervoor ook thans geen nuttige elementen die dit enigszins zouden kunnen verschonen. Verzoeker toont niet aan in de negatieve aandacht te staan van de Pakistaanse overheid. Integendeel hij heeft zich gedurende zijn dertig jaar lange verblijf in het buitenland, aanhoudend kunnen beroepen op de administratieve ondersteuning van zijn autoriteiten. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat de vierde asielaanvraag gesteund op verzoekers ware nationaliteit ingegeven is door een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

3.5. Er worden geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK